

Drawings from a Polygraph

Five Comments about "Five Legs"

Shoham Smith

רישומים ממכונת אמת

חמש הערות על 'חמש רגליים'

שהם סמיט

1. A Polygraphic Novella

In our first conversation, Merav Shinn Ben-Alon told me that she had written "something." Not exactly a graphic novella, not exactly an Artist Book, "something." She said I should come to the studio to see it. And that's what I did. I went, I sat, and for 30 or 40 minutes I didn't raise my eyes, I didn't breathe, I didn't feel the icy air-conditioning on my bare skin, and I didn't move. Only my right hand slowly lifted page after page after page. And it was the same when I re-read it, and each time I read the sentences, "Your sister was here yesterday," "Our sister wasn't here," "We have no other sister," "We know," "And there's another one too," it was a punch in the guts. Goosebumps every time, and the wonder never fades. It's the kind of story that doesn't let go. But only now, all at once, am I struck by the similarity between my first, powerful experience of reading the draft and another experience, from another time, when I had to take a lie-detector test. Not a dramatic interrogation but a bureaucratic procedure I was required to undergo following a work accident and a request for compensation. I entered the room totally convinced of the facts and my truth, but when I sat wired up in the interrogatee's chair, I was undermined by the tension and

1. נובלה פוליגרפית

בשיחה שקשרה בינינו סיפרה לי מרב שין בן-אלון שכתבה 'משהו'. לא בדיוק נובלה גרפית, לא בדיוק ספר אמן, 'משהו'. שעלי לבוא לסטודיו ולראות. וכך היה. באתי, ישבתי, ובמשך 30 או 40 דקות לא הרמתי את עיניי, לא נשמתי, לא חשתי בכפור המזגן על עורי החשוף, ולא זעתי. רק יד ימיני הפכה לאיטה דף אחר דף אחר דף.

וכך היה גם בקריאות החוזרות, ובכל פעם שהוטחו בי אגרופי המשפטים "אחותכן הייתה כאן אתמול", "אחותנו לא הייתה כאן אתמול", "אין לנו אחות", "אנחנו בטוחות", "יש עוד אחת". בכל פעם צמרמורת, וגם התדהמה לא נעלמת. זה מסוג הסיפורים שלא מרפים. אבל רק כעת, באחת, היכה בי הדמיון שבין חוויית הקריאה הראשונה והעוצמתית שלי את הטייטה לספר, לבין חווייה אחרת, בזמן אחר, של חקירה במכונת אמת. לא חקירה דרמטית כי אם פרוצדורה בירוקרטית שנדרשתי לעבור בשל תאונת עבודה ותביעת פיצויים. נכנסתי לחדר בתחושת ודאות מוצקה באשר לעובדות ולאמת שבפי, אבל כשישבתי מחווטת בכיסא

the situation, as well as the possibility – even if only theoretical – that I might speak a non-truth. Until this was proven, in the silence that prevailed between question and answer, I was simultaneously a speaker of truth and a liar. I was apt to believe this myself. I was apt to believe anything. Reading “Five Legs” has a similar effect: Our confidence in the facts of our lives, in the most absolute certainty, is shaken. It seems to me that I have discovered the genre to which this singular creation belongs.

“Five Legs” is a polygraphic novella, a personal instance of a graphic novella that tells a story in various ways, visual and verbal, and at its essence has something of the polygraph, which absorbs and records the unwitting responses of a person, to reveal whether s/he is lying. “Five Legs” is the evaluative printout that emerges from the lie detector.

2. Anti-Soap Operas

We are presented with a plot that could power a television soap opera; a jaw-dropping tale told in the most antithetical way when compared to the sensational, the explicit, the flagrant and the shrieking style of that genre of TV show or its literary equivalents. Here we have a tragedy alluded to in the structure of the five chapters, in the use of the color red which appears in several of the drawings as bleeding and in others as a thread that may symbolize a blood relative, yet the bleeding is always under control, restrained; sometimes it's the jam in a sandwich or the filling in a cake. In Shinn Ben-Alon's case,

הנחקרים, זו כמו נתערערה עם המתח ומתוקף המעמד והפוטנציאל – ולו גם התיאורטי – להייתי דוברת לא-אמת. עד שיוכח עניין זה, בשתיקה ששררה בין שאלה לתשובה הייתי דוברת אמת ושקרנית גם יחד. נכונתי להאמין בזה בעצמי. נכונתי להאמין בכל דבר. לקריאה ב'חמש רגליים' השפעה דומה: הביטחון בעובדות חיינו, בוודאיות המוחלטות ביותר, מתערער. נדמה לי שמצאתי שם (ואפילו דו-משמעי) לסוגה שאליה משתייך היציר האחד והיחיד הזה. 'חמש רגליים' היא נובלה פוליגרפית, מקרה פרטי של נובלה גרפית העושה שימוש במבחר דרכי סיפר, חזותיות ומילוליות, ושבמהותה יש מזו של הפוליגרף הקולט ורושם את תגובותיו הבלתי רצוניות של אדם כדי לבדוק אם הוא משקר. 'חמש רגליים' היא פלט רישומים ממכונת אמת.

2. אנטי-טלנובלה

לפנינו עליה מן הסוג המפרנס טלנובלות, סיפור משמט לסתות הנמסר באופן הרחוק ביותר מזה הסנסציוני, המפורש, הבוטה והצעקני של הסוגה הטלוויזיונית ומקבילותיה הספרותיות. יש כאן טרגדיה הנרמזת במבנה חמשת הפרקים, בשימוש בצבע האדום המופיע במקצת הרישומים כדימום ובאחרים כחוט העשוי לסמל קשר דם, אבל הדימום תמיד נשלט, מאופק; לפעמים הוא ריבה

what is shouted from the rooftops in the popular genre is kept silent or whispered in a handful of words, white spaces or minimalist sketches in her characteristic style, drawn with a standard Pilot pen. This quiet, humble whole creates an immediate intimacy with the reader, invokes great apprehension and a passionate curiosity to fill in the gaps which are an inseparable part of the tapestry of the work. Like in detective stories or thrillers the reader found herself impatient to turn the pages quickly, yet at the same time, and while employing the very same means, all the delay mechanisms inherent in art are mobilized here. The reader is likely to tarry and examine the characters for a practical reason – the desire to unravel the symbolic meaning embodied within them and in order to solve the “mystery” – but also simply because such strong, enigmatic, and disturbing images tug at the eye and the heart. An example of such an image may be found on one of the first pages above the sentence, “Your sister was here yesterday.” In a drawing (page 15) which is a tribute to the work “Le miroir” by Paul Delvaux (the book is rich in such gestures), a woman is depicted dressed in her best clothes gazing into a mirror or a painting from which her naked image in the external world is reflected back at her. This Surrealistic illusion evokes reflection about the relationships between the internal and the external, the private and the public, reality and artistic representation, and transforms the concrete “Your sister was here yesterday,” into an unsettling phrase charged with significance. Reality isn’t necessarily what meets

על כריך או מילוי בעוגה. את מה שנצעק בסוגות פופולריות שין בן-אלון שותקת או לוחשת באמצעות מינימום מילים, חללים לבנים ורישומים מינימליסטיים בסגנונה האופייני, בעט פיילוט משרדי. המכלול השקט והצנוע הזה מייצר אינטימיות מיידית עם הקוראת, דריכות גדולה, ותשוקה סקרנית למלא את הפערים שהם חלק בלתי נפרד ממארג היצירה. כמו בספרי בלשים ומתח מצאה עצמה הקוראת להוטה להעביר את הדפים במהירות, אך בה בעת ותוך ניצול של אותם האמצעים ממש, מופעלים כאן כל מנגנוני השיהוי של האמנות. הקוראת עשויה להשתהות ולבחון את הדימויים מסיבה פונקציונלית – הרצון לפענח את המשמעות הסמלית הגלומה בהם ולהסתייע בה לפתרון ה’תעלומה’ – אבל גם פשוט משום שדימויים חזקים, חידתיים או מטרידים, מושכים את העין והלב. דוגמה לדימוי שכזה מצויה כבר באחד העמודים הראשונים מעל למושפט “אחותכן הייתה כאן אתמול” ברישום (עמ’ 15) שהוא מחווה לציור ‘Le miroir’ של פול דלוו (הספר עשיר במחווות מסוג זה) נראית אישה הלבושה במיטב בגדיה מתבוננת במראה או בציור שממנו נשקפת דמותה העירומה בעולם שבחוץ. התעתוע הסוריאליסטי מזמן תהייה על היחסים שבין פנים לחוץ, בין פרטי לציבורי, בין מציאות לייצוג אמנותי, והופך את “אחותכן הייתה כאן אתמול” הקונקרטי

the eye. I imagine that even someone to whom such a distinct insight (or something similar) does not occur as s/he reads will still be aware of the illusion. The task of reading is always an active one, and this is also the case when the process of perception is subliminal. Naturally, the more complex the text – and the text in graphic literature is always complex – the level of involvement required of its adherents is proportionately higher. The reading and contemplation of “Five Legs” involves a process of classification and categorization of images, the identification of recurring themes, patterns and series, and mainly a range of variations of pairs and threesomes. Even the chapter names correspond to this segmentation: Hospital, Cemetery, Convalescent Home, and the additional pair, Basement and Box. The most prominent images are legs, shoes, chairs, ladders and stairs, windows and doors, some of which are recognizable from the artist’s earlier pieces, from a kind of personal image bank, an archive of fragments, which appear in her work. As one would expect, legs are a central motif, appearing first in the enigmatic title which describes an entity that doesn’t exist in nature. “Five Legs” are inherently something asymmetrical and unstable, and most of the legs that appear in the drawings convey this impression. Only a few are arranged in the familiar pose of a pair of legs, standing, planted on the ground, and in this context it is important to note that “ground” in the drawings of Shinn Ben-Alon, is the white space of the page. At times they are replicated, crossed over each other in an acrobatic act,

להיגד טעון משמעויות, מטריד. המציאות איננה בהכרח מה שנראה לעין. אני משערת שגם מי שתובנה כזו (או דומות לה) אינה מתנסחת בראשו במפורש בעת הקריאה, יחוש בתעות. מלאכת הקריאה היא תמיד מלאכה אקטיבית, והיא כזו גם כשההליכי הקליטה מתרחשים בלי משים. כמובן, ככל שהטקסט מורכב – וטקסט של ספרות חזותית הוא תמיד טקסט מורכב – כך רמת המעורבות הנדרשת מנמעניו גבוהה יחסית. הקריאה וההתבוננות ב’חמש רגליים’ כרוכה בתהליכים של מיון וקטלוג דימויים, וזיהוי מוטיבים חוזרים, דגמים וסדרות ובעיקר זוגות ושלשות במגוון וריאציות. אפילו שמות הפרקים נענים לחלוקה זו: ‘בית חולים’, ‘בית עלמין’ ו‘בית הבראה’, והצמד הנוסף – ‘מרתף’ ו‘ארגז’. בין הדימויים בולטים רגליים, נעליים, כיסאות, סולמות ומדרגות, חלונות ודלתות, חלקם מזוהים מעבודות קודמות של האמנית שיצרה לעצמה מעין אימג’בנק אישי, ארכיב פרגמנטים המשמש אותה בעבודותיה. רגליים, כמתבקש, הן מוטיב מרכזי, ומופיעות תחילה בשם החידתי המתאר דבר מה שאינו קיים בטבע. ‘חמש רגליים’ הן מיסודן דבר מה א-סימטרי ובלתי יציב, ואומנם רוב הרגליים שברישומים מקנות תחושה זו. רק קומץ מהן ניצב בפוזיציה השגורה של רגליים כזוג, בעמידה, נטועות בקרקע, ובהקשר זה חשוב לציין ש’קרקע’ ברישומים

sometimes detached, disconnected from the body to which they belong, bleeding, and the influence of the duplication conjures a sense of deception and instability. The silence in which all this takes place heightens the tension. We simultaneously read about and hear the ticking of the time bomb that was placed in our laps and is liable to explode in a series of controlled detonations, each of which is a climax in the drama of discovery. The daughter, currently in the role of storyteller, reconstructs the narrative of revelation and the reorganization of reality by presenting it to the reader.

3. Cover Story

In *Convalescent Home*, the third chapter at the heart of the novella, a national layer is added to the story, and a troubling affair from the history of the State of Israel is exposed to the reader – the interrogations of Israel Defense Force POWs who returned home after the 1973 Yom Kippur War. Due to security considerations the state sought to ensure that those who fell prisoner had not divulged military secrets. The interrogations were held at the “Safe Haven” (in this context an ironic name) convalescent home. The artist’s father was one of the interrogators, and after he died a box was discovered at his office containing letters he had written following the investigations, recommending that decorations be awarded to soldiers who did a good job keeping secrets and fabricating convincing cover stories. The artist took

של שין בן-אלון היא חללו הלבן של הנייר. פעמים הן משוכפלות, שלוחות אל על באקט אקרובטי, פעמים הן קטועות, מנותקות מן הגוף שאליו השתייכו, מדממות, משרות, מתוקף השכפול, תחושה של תעתוע ואי-יציבות. השקט שבתוכו מתרחש כל זה הוא מגבר למתח. אנו קוראים ושומעים את תקתוק מנגנון ההשהיה של הפצצה שהונחה בחיקנו ועתידה להתפוצץ בסדרת פיצוצים מבוקרים, שכל אחד מהם הוא רגע שיא בדרמת הגילוי. הבת, כעת בתפקיד המספרת, משחזרת את נרטיב ההתגלות וארגון המציאות מחדש על ידי מסירתו לקורא.

3. סיפור כיסוי

ב'בית הבראה', הפרק השלישי שלב הנובלה, מתווסף לסיפור רובד לאומי, ונחשפת בפני הקורא פרשייה מטרידה מההיסטוריה של מדינת ישראל – חקירת חיילי צה"ל ששבו מהשבי לאחר מלחמת יום הכיפורים. בשם ההגנה על ביטחונה ביקשה המדינה לוודא כי הנופלים בשבי לא מסרו סודות צבאיים. החקירות נערכו בבית הבראה 'מבטחים' (המתפרש בהקשר זה כשם אירוני). אביה של האמנית שימש חוקר, ולאחר מותו נמצא במשרדו ארגז ובו מכתבי המלצה שכתב, בעקבות החקירות, להענקת עיטורים לחיילים שהיטיבו לשמור על הסודות ובדו סיפורי כיסוי

these letters – visual and textual artifacts – and censored them as she saw fit, in an ironic act that subverts the country's nationalization mechanism. It is hard to imagine a wider gap between the accepted reasons for censorship – to defend a country's security, or safeguard the right to privacy – and the motivations of Shinn Ben-Alon: criticism, commentary, reinforcement of narratives, attribution of meaning, and perhaps even ridicule. The censored letters allow the viewer to experience, in miniature scale, the frustration involved in facing the force of the establishment (expressed through white rectangular omissions) which possesses and controls information, while the scant phrases that remain following the artist's interference reveal something of the ethics of militaristic culture. In one of the recommendations to award a decoration to a former POW the father writes: "This cover story was sustained for the entire duration of his imprisonment." This sentence is also valid with respect to his life story. The father, we might say, fell prisoner to life. It is tempting to view the letters as a metaphor for the life of a man who internalized and even sanctified the military culture of secrecy, applying it to the most intimate realm of all. But isn't this always the way between parents and children? Entire segments of the lives of the people closest to us remain sealed off.

4. A Problem with Perspective

The second chapter, Cemetery, comprises the text of a conversation or interview with oneself whose purpose is

משכנעים. את המכתבים האלה – שהם חומר חזותי וטקסטואלי – נטלה האמנית וצנזרה כראות עיניה, פעולה אירונית החותרת נגד מנגנון ההלאמה של המדינה. קשה לחשוב על פער גדול יותר בין הסיבות המקובלות להטלת צנזורה – הגנה על ביטחון המדינה, שמירה על צנעת הפרט – לבין המוטיבציות של שין בן-אלון: ביקורת, פרשנות, חיזוק נרטיבים, משמוע, ואולי גם הגחכה. בחזותם מאפשרים המכתבים המצונזרים לצופה בהם להתנסות בזעיר אנפין בתסכול הכרוך בעמידה מול כוח ממסדי (מגולם במלבני מחיקות לבנים) המחזיק במידע ושולט בו, וההיגדים המעטים שנותרו בהם לאחר התערבות האמנית מלמדים על האתיקה של התרבות המיליטריסטית. באחת ההמלצות להענקת עיטור לשבוי כתב האב: "סיפור כיסוי זה החזיק מעמד במשך כל זמן שהותו בשבי". משפט זה תקף גם לגבי סיפורו האישי. האב, נוכל לומר, נפל בשבי החיים. מפתה לראות במכתבים מטפורה לחיי אדם שהפנים ואף קידש את תרבות הסוד הצבאי, והחיל אותה על האישי ביותר. אבל האם אין זה כך תמיד בין הורים וילדים? מקטעים שלמים מחיי האנשים הקרובים אלינו ביותר ייוותרו חסומים בפנינו.

4. בעיית פרספקטיבה

הפרק השני, 'בית עלמין', מכיל תמליל של שיחה או ריאיון עצמי שתכליתו היזכרות ביום

to recall the day of the father's funeral. As in other parts of the novella, here too the basis for the text is paper from the lab or the bureaucratic world, in this case graph paper. The text is centered, printed on white rectangles reminiscent of the oblong shapes in the censored letters from the Convalescent Home chapter. The subject is different, but the essence reminds us that absence, what is lacking in one place, is likely to be that which is present in another. The same idea is expressed in the pages of office stickers (which were found in the father's boxes) that function as an underpainting for drawings in danger of being torn off. This chapter, perhaps inspired by the abstract nature of death, which is an absence, contains only two drawings, one at the beginning and one at the end. Here the artist quotes herself. In one drawing we see her walking in Pogulianka Forest, at the site where Jews were massacred during the Second World War (a similar work of large dimensions named "Latvian Forest," was included in an exhibition by the artist in Hamburg, in 2016); in the second drawing we see the same exposed tree trunks, a distorted rectangular shape trapped among them, tilted slightly upward, filled in with short lines. In our first conversation when I finished reading, I mentioned that I didn't understand this drawing, that I had a problem comprehending what I was looking at. "It's a memorial in the forest," said the artist, but I still had a hard time seeing it. It looked wrong to me, careless and distorted, too small in relation to the trees. The artist agreed with me that the illustration suffered from a

לוויית האב. כמו במקומות אחרים בנובלה, גם כאן המצע לטקסט הוא נייר מהעולם הבריורקטי או המעבדתי, במקרה זה בדוגמת משבצות. הטקסט ממורכז, מודפס במלבנים לבנים המזכירים את מלבני המכתבים המצונזרים מן הפרק 'בית הבראה'. התוכן אומנם שונה, אך המהות מזכירה כי חסר, מה שנגרע ממקום אחד עשוי להיות היש של מקום שני. אותו רעיון מובע גם באמצעות דפי מדבקות משרדיות (שנמצאו בארגזי האב) המשמשות מצע לרישומים בסכנת תלישה. פרק זה, אולי בהשראת אופיו האבסטרקטי של המוות והיותו היעדר, כולל רק שני רישומים, בתחילתו ובסופו. כאן מצטטת האמנית את עצמה. ברישום אחד נראית דמותה מהלכת ב'יער פוגוליאנקה', באתר שבו נרצחו יהודים בעת מלחמת העולם השנייה (רישום דומה וגדול ממדים בשם 'יער לטבי' נכלל בתערוכה שהציגה האמנית בהמבורג ב-2016); ברישום השני נראים אותם גזעים חשופים וביניהם כלוא מלבן עקמומי, נוטה מעט על צידו, מקווקו. כבר בשיחה הראשונה שלאחר הקריאה ציינתי שאינני מבינה את הרישום הזה, שיש לי בעיה בהבנת הנראה.

"זה אתר זיכרון ביער", אמרה האמנית, אך אני עדיין התקשיתי לראותו. הוא נראה לי לא נכון, מרושל ומעוות, קטן מדי ביחס לעצים. האמנית הסכימה איתי שהאיור לוקה בבעיית פרספריטיבה, אך התעקשה כי הוא חיוני כאן.

problem with perspective, but insisted that it was essential there. Now I find myself agreeing with her. A distorted drawing with a problem with perspective may be one of the best ways to depict that which is impossible to portray, to perpetuate – even if in an elusive way – the silence and disconnect from the past which were an inseparable part of the experience of the Second and Third Generation of Holocaust survivors.

5. Under the Ceiling Fan

The artist also has boxes. In one of them she found her diary from the summer of 2011. Samples from the pages of the diary comprise the concluding chapter – Box. Here, life is buried in its rawest phase, exposed, uncensored. From here is extracted the life that insists on adhering to its routine, all that is beyond the tale that the artist has chosen to disclose. Always that which is chosen is only partial. In the final pages the story cracks open and the daughter finds her way out, from the isolation of the hospital corridors and the institutions where death is awaited, subsisting at a remove from time, outward into the world, into life, into the city and society. Now that she has cast off the burden of her father's secret, the daughter is able to emerge from her shell to join the demonstration, to engage with others, to demand justice for all and for herself. Now she is able to make her voice heard, and yet at the same time, just as it began – intimate, minimal, prosaic – so the story comes to a close.

כעת אני מוצאת את עצמי מסכימה איתה. רישום מעוות עם בעיית פרספקטיבה הוא אולי אחת הדרכים היותר נכונות לייצג את הבלתי ניתן לייצוג, להנכיח – ולו באופן חלקלק – את השתיקה והנתק מהעבר שהיו לחלק בלתי נפרד מחוויית הדור השני והשלישי.

5. מתחת למאוורר

גם לאמנית יש ארגזים. באחד מהם מצאה יומן אישי שלה מקיץ 2011. דגימות מדפי היומן מהוות את פרק הסיום – 'ארגז'. כאן נטמנו החיים במופעם הגולמי, החשוף, הבלתי מצונזר. מכאן חולצו החיים שהתעקשו לדבוק בשגרתם, בכל מה שמחוץ לסיפור שאותו בחרה האמנית לספר. מה שנבחר הוא תמיד חלקי. בדפים האחרונים נבקעת דרכה של הבת החוצה מן הסיפור, מבידוד מסדרונות בתי החולים ומוסדות ההמתנה למוות המופקעים מהזמן, החוצה אל העולם, אל החיים, אל העיר והחברה. כעת, משהשליכה מעליה את עול הסוד של האב, מסוגלת הבת לצאת מקליפתה להפגנה, לחוות אחווה, לדרוש צדק לכול ולעצמה. כעת היא מסוגלת להשמיע את קולה, ואף על פי כן, ממש כפי שהתחיל – אינטימי, מינורי, פרוזאי – כך הסיפור נחתם.